

Karácsonyi várakozás a Tanárképző Tanszéken

(2017 adventjében)

(tanszéki adventi koszorúnk)

*„Az adventi várakozás lényege szerint várakozás arra, Aki van,
ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk.
Persze, erről a várakozásról és erről a vágyódásról csak dadogva tudunk beszélni.
Annál is inkább, mivel Isten valóban megtestesült közöttünk,
vállalva a lét minden egyéb súlyát és megosztottságát. (...)
Ádvent idején mi arra várakozunk és azután vágyhatunk, ami megtörtént,
és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk.
Vágyódunk utána és várakozunk rá.
Azzal, hogy Isten beleszületett az időbe, módunkban áll kiemelkedni az időből.”*

(Pilinszky János: A várakozás szentsége)

December 13-án egy kicsit ezt az időből kiemelkedettséget élhettük meg tanszéki karácsonyi várakozásunkkor. Kiemelkedést abból az időből, melynek legtöbbször – hallgatók és oktatók egyaránt – csak szorítását és kereteit érezzük szemináriumi dolgozatok, vizsgák, oktatói feladatok és határidők között.

A kör alakú koszorú bennünket is egy körbe rendezett. Közösségbe. A találkozás és együttlét hétköznapi időnkől kiemelkedő, más minőségű idejébe. A *kronosz*ból egy kicsit a *kairosz*ba, ahol lehetséges együtt énekelni, együtt játszani. Sok fontos dolgunk között arra figyelni, ami lényeges.

Aki lényeges.

(a várakozás fényei – tanszéki karácsonyunk helyszínén)

(Mennyből az angyal
– énekszóval vártuk az ünnepet...)

(... és gitárszóval is
(a képen még a készülődésre készülődés látható).)

(Majd csapatokká szerveződöttünk...)

(...és törtük a fejünket, vajon mire
gondolhattak...)

(... a kvízzjátékot összeállító játékmesterek.)

(Tulajdonképpen mindennek örültünk.)